

- Кой си ти!?

Очакваната реакция на Кейлъб бе съпроводена от не по-малко очакваното разтреперване на едно инак смело момче, което понастоящем се бе озовало в смуцаващата ситуация да гледа към непознатият човешки силует, притаена в тъмнината на стаята. Едната ръка на младият наследник Годхънт първоинстинктивно се пресегна към най-близкото нещо, с което той евентуално можеше да се защити - иронично, това беше продълговатото дистанционно от масата и дори самият Кейлъб се почувства нелепо, че щеше да разчита на подобен предмет, за да покоси потенциален свой враг.

Но неканеният гост не изглеждаше да е настроен за битка. Едва секунда по-късно, той бавно излезе от сенките, сред които се бе намирал до сега и да си остане нещо повече от силует. По този начин прокара допълнителен смут у момчето - не само с тайнствения си външен вид с качулка, изпод която двете злокобни очи и тънката усмивка бяха някак странно изкривени от лявата страна заради белег, който преминаваше през тази половина на лицето на странника, а и заради цялостното усещане, което той излъчваше. Не само с вида си, а и с мрачното си спокойствие докато се движеше, докато очите му се втрещваха в тези на Кейлъб... докато говореше:

- Нека се представя. Името ми е Клод. И може би следващото признание ще ти дойде изненадващо, но... аз съм причината за онези големи странности в живота на теб, на семейството ти и на други ваши познати в последните дни и седмици. Не че Кейлъб и без друго вече не бе усетил, че въпросният непознат има общо с тези случаи. Но след това неочаквано спокойно потвърждение младежът нямаше как първоинстинктивно да не попита с груб тон, докато по някаква причина все още стискаше здраво дистанционното в ръцете си, сякаш си вярваше, че въпросния уред щеше да му е от полза:

- Значи ти си причината за изчезването на Джени, Одри и Джек днес!? На Матео и Тайен!? Може би и на... баба Аврил и дядо Георги!?

- Точно така - директният отговор на Клод отново втрещи Кейлъб. - Макар че, ако трябва да бъдем честни, не само аз спомогнах въпросните случаи. Една мащабна схема от интриги, извършени от различни хора на различни места, ми помогна. Някои нищо подозиращи странници просто си вършеха това, в което човечеството е най-добро - лъжата. Манипулацията. Измамата. Техните преднамерени нечестни действия създадоха енергия тук, в този град, която бе необходима, за да пропука защитната стена на затвора, в който бях пратен аз. Същевременно любопитството на някои твои роднини не по-малко неволно подпомогна моето освобождаване. Милите ти баба и дядо... Такива легенди за световите... и толкова лесно да попаднат в капана ми. Поне брат ти и жена му са по-младички и не толкова зрели и тях, да речем, ги оправдава липсата на твърде голям опит. Кейлъб отвори широко очи и уста. Нов хладен трепет премина през тялото му.

- Трой и Селесте... Ти... ти си отвлякъл и тях!?

- 'Отвлечение' може би не е съвсем подходящата дума. Те просто отидоха на моето място - заради своите собствени проучвания и, е, добре, известно подбутване от моя страна. Вашият род е забележителен, трябва да призная. Едва четирима човека от него ми

дадоха свободата... и са необходими само още двама, за да бъде тя категорично стабилизирана.

Изрече последните си думи по-тихо, пристъпвайки леко към Кейлъб. Момчето усети това му действие някак заплашително, затова надигна високо дистанционното в ръката си. Искаше му се да се пресегне към някой по-надежден предмет за борба, но се опасяваше, че дори и един миг, в който да не съзерцава този страховит човек можеше да е пагубна.

Клод обаче отново го изненада като му показва, че не е дошъл тук за битка.

- Не се тревожи, младежо - изрече той и усмивката му от онази страна, с белега, се увеличи. - Не ти си моята цел. Въпреки, че нещата, които знам за теб, се забележителни... без да се обиждаш, но към момента има и по-големи риби в рода ви. Но за да достигна до тях ще си ми нужен... ти.

- Няма да ти помогна по никакъв начин, ако това е целта ти! - извика гневно Кейлъб.

- Не е нужно *да искаш* да ми помогнеш - каза Клод. - Защото още влизайки в тази къща, ти автоматично стана част от моят план. А от сега нататък важното е... да не те пускаме да излизаш отново - докато настръхналият тийнейджър асимилираше думите му и се опитваше да си съгради някакъв план за бягство, качулатият мъж пред него извади ръцете си на двете си страни и изведнъж сякаш мрака около него нарасна. - Но тъй като аз имам и други работи за вършене... за да се уверя, че ти ще останеш в капана на собствения си дом, ще те оставя под надзора на един от слугите ми.

Едвам изрекъл това и пред него се появи друга фигура - на по-нисък, едър мъж с черна коса и също широка усмивка.

- Здравсти! - възкликна той пред Кейлъб с необичайно тънко гласче, а междувременно Клод пристъпи няколко крачки назад и потъна обратно в сенките на тъмната стая, с думите:

- Това... е Раул. А Раул е свързан с мен, тъй че всичко, което той знае, го знам и аз. Бъди добър с Раул, Кейлъб Годхънт. За твое собствено добро ще е. Рече и изчезна напълно. Отваряйки път на тийнейджърът мигновено да **не** послуша съвета му

Слугата Раул, останал сам в обширния хол със сина на собствениците на това имение, понечи да пристъпи към момчето и да каже още нещо, но точно тогава на Кейлъб му дойде идея, която мигновено реализира без дори да се замисля. Спонтанно осъзнал каква могъща сила за защита всъщност притежаваше устройството в ръката му, той натисна един конкретен бутон от него и още преди по-зрелият мъж пред него да се е осъзнал, изведнъж екранът на огромната плазма встрани се включи. Това мигом заслепи нищо подозиращия Раул, а за да е сигурен, че поне временно ще го извади качествено от строя, още в тази секунда Кейлъб рязко хвърли същото това дистанционно по главата му и накара слугата на Клод да изстене.

Удобния момент за бягство бе дошъл и момчето се възползва максимално от него. Мигом се извърна към вратата на къщата и се затича към нея. Но тъкмо, когато се пресегна към дръжката, за да я натисне... тъмните сенки в залата изведнъж се състиха и му препречиха пътя.

Сякаш бяха живи. И Раул ги командваше. Раул, обвързан със силата на Клод. Ужасен, Кейлъб изгледа мрака пред себе си и отстъпи крачка назад. Точно тогава не особено довольният от нападението слуга пристъпи намръщен към него и двамата се загледаха, когато Раул, със своят тънък и дори писклив глас, каза:

- Трудничко ще бъде явно с теб, момко, трудничко... Но ще те научим... ще те научим да не опонираш на тези, които не можеш да победиш.

Викът, който Кейлъб издаде секунди по-късно, огласи цялата къща, но по някаква очевидно свръхестествена причина така и не се чу извън нея...

Вик, който вероятно инак щеше да бъде чут чак до къщата в съседното имение, в което понастоящем, един от роднините на Кейлъб, Джоел, седеше в хола на своят собствен дом и четеше нещо на таблета си - поредната статия във връзка със смущаващия случай в West Port Hall от по-рано днес и подобният друг такъв от преди няколко седмици, на който и той самия бе присъствал.

Ни най-малко подозиращ какво се случваше в съседния имот, той се бе вгълбил в четивото си, когато ненадейно телефона му отстрани извънния еднократно - а същото това съобщение се появи като тиха нотификация и на екрана на самия таблет:

Току-що чух за станалото. Съжалявам! Дано да открият Джени и останалите!Надявам се Брейди да е добре!

Беше от Алиса, която дори и в подобен потиснат момент успя да докара лека усмивка на лицето на мъжа. Той мигновено започна да ѝ пише подобаващ отговор, с който да ѝ благодари и да я успокои. Макар и самия той да не беше спокоен.

Ненадейно друг глас зад него в стаята го стресна:

- Ти и Алиса си ставате доста близки.

Мъжът се извърна натам и позна своята майка Рут, чийто глас, разбира се, веднага бе познал.

- Тя е много добра и загрижена за благото на хората жена - неслучайно е избрала да практикува и професията на лекар.

Рут, в чиито поглед се появи специфичен проблисък, не си позволи дори и да се усмихне, макар и някои идеи, породили се у нея по-рано през деня, да продължаваха да бушуват в ума ѝ и в момента. Но след случилото се в West Port Hall мислите ѝ, разбираемо, сега бяха съсредоточени повече в друга насока.

Тя отиде да се настани на канапето до сина си с думите:

- Има ли някакъв напредък в случая с изчезванията?

- Уви, не - въздъхна Джоел. - Преглеждам сайт след сайт и... нищо. Може би трябва да се обадим на чичо Джеръми и леля Кимбърли, възможно е на тях разследващите да са им споделили нещо повече?

- Не, нека не ги занимаваме - само ние им липсваме сега - изрече Рут и също отдели Въздишка. Миличкият ми брат. Когато го видяхме по-рано днес си личеше, че е съсипан, но се опитва да се държи - за да бъде опора на Кимбърли, която открито показваше, че е съсипана.

- Ах, толкова ми се иска да мога да направя нещо за тях! - извика Джоел и, оставяйки таблета встрани, се изправи и започна да обикаля нервно из стаята. - И за тях, и за другите изчезнали! Как се предполага, че Уест Порт ще може да спи спокойно тази нощ след като всички са в неизвестност!? Днешният случай показва, че предишното изчезване не е било еднократна случайност. И че не се знае кога може да се случи отново... и отново...

- Но поне се знае *къде* може да се случи отново - каза Рут и също се изправи. - Залата... тя някак е свързана със случаите...

- Може би... но как бихме могли да разберем дали тази теория наистина отговаря на истината? Как бихме могли да разберем... повече?

Към момента Джоел и неговата майка действително не знаеха отговорите на тези въпроси - сега те можеха само да се прегърнат, дарявайки се взаимно с подкрепа.

Но друг един млад обитател на този дом, който през изминалите часове не спираше да си задава тези и други въпроси във връзка със сцената, на която сам бе присъствал по-рано днес, трепереше да узнае въпросните отговори на всяка цена още тази вечер. Той - Брейди - който в неспособността си да заспи дълго се бе въртял в леглото си, а после бе решил да се разходи из къщата, току-що случайно бе чул тези думи на баща си и баба си откъм стълбището. И изведнъж една конкретна от тях се бе забила в ума му повече от другите.

Залата...

За всички бе ясно, че тя вече бе вероятно по-свързана със стряскащите два различни случая от останалите места наоколо. Но защо ли? Какво ли я правеше толкова по-различна? Какво ли я правеше поле за изява за подобни тайнствени сили?

Може би нещо... свързано с нейната история? Или с историята на самата територия, на която тя бе построена?

Залян от неочакван прилив на енергия покрай тези теории, Брейди стисна зъби и юмрук. Мигом се извърна на другата страна и отиде в стаята си. Седна на бюрото си и включи личния си модерен суперкомпютър, вграден в него. А с помощта на забележителните функции на това устройство, действащо до голяма степен на холограмен принцип, тийнейджърът дълго се рови из какви ли не сайтове и файлове из обширното съвременно интернет пространство, които можеха да му дадат... отговори.

Рови се толкова дълго, че накрая заспа от умора - тъкмо когато слънцето на новия ден започна да изгрява.